

[Holger Eriksen.]

efter 10 års forløb opnår hos staten. Det vil deraf ses, at den pågældende tjenestemand for pension og for den sikkerhed, hans stilling medfører, foruden det direkte pensionsbidrag må betale 1 150 kr. årligt, nemlig det, som hans løn kommer til at ligge under gennemsnitslønnen i private virksomheder. Det giver i hvert fald ingen grund til formodning om, at staten har været for flot.

Under omtalen af lønningerne må jeg også udtale min ubetingede glæde over, at man nu igen indfører ligelønssystemet, forstået således, at lønnen skal være ens uden hensyn til køn, forsørgerforpligtelser eller ægteskabelig stilling. Jeg er slet ikke forbavset over, at man i sin tid indførte et socialt element i lønningssystemet ved beregningen af reguleringstillæggene. Da hed disse tillæg jo dyrtidstillæg, og deri lå, at man gik ud fra, det var ydelser af kortere varighed, der skulle imødegå en midlertidig dyrtidsperiode, og det var da for så vidt velbegrundet, at man tog det nævnte hensyn; men eftersom formålet senere er blevet et andet, nemlig at opretholde den pågældendes real-løn-niveau, er begrundelsen smuldret bort. At der ved indpasning af dem, der hidtil har fået for lidt, må visse overgangsformer til, således at gammel uret ikke på én gang fjernes, forstår jeg godt, men hovedsagen er, at det nye princip nu knæsettes, selv om det ikke kan undgås, at det kommer til at koste mange penge. Når man ikke har kunnet gennemføre princippet uden i forbindelse med en lønningsslovrevision, lå det i, at visse grupper, der hovedsagelig består af ikke-forsørgere, i kraft af de lavere reguleringstillæg havde fået løftet deres lønninger, således at der måtte en revision til, når man skulle overgå til det nye princip. Det har blandt andet ramt kontoristgruppen i 2. lønningssklasse, hvor ikke-forsørgerne får store lønforhøjelser, medens der sker en nedgang for forsørgerne. Til gengæld er det bestemt, at kontorister, der er faguddannede, ansættes i 9. lønningssklasse, og det samme bliver tilfældet med ikke-faguddannede, der har bestået en fagprøve, således at et meget stort antal efterhånden kommer i 9. lønningssklasse i stedet for i 2. klasse. Spørgsmålet om uddannelse af statens kontorister og i forbindelse dermed oprettelsen

af en mere udpræget kontorlinje har i høj grad optaget kommissionen. Det er jo imidlertid mere et forvaltningsmæssigt spørgsmål end et lønningssspørgsmål; jeg skal derfor nøjes med at udtale håbet om, at man fremmer bestræbelserne for at fjerne det arbejde, som ikke kræver juridisk indsigt, fra de akademisk uddannede og overgive det til kontorpersonalet. Det må på den anden side jo også betyde, at kontorpersonalet får adgang til højere stillinger, akkurat som det har i de private virksomheder.

I samme forbindelse vil jeg gerne nævne forholdet mellem teknikumingeniører og civilingeniører. Det blev i sidste lønningsslov udtrykkeligt fastslået, at det måtte være den personlige dygtighed og ikke alene uddannelsen, der måtte være bestemmende for oprykningen i højere stilling. Det er min opfattelse, at dette systematisk er blevet saboteret fra statsbanernes side, medens andre administrationsgrene har taget det til følge. Jeg er naturligvis klar over, at der er visse specialstillinger, hvor den mere videnskabelige uddannelse er nødvendig, men når man ser hen til de ansvarsfulde stillinger, som teknikumingeniørerne kan bestride i de private virksomheder, er det påfaldende, at statsbanerne ikke har kunnet finde en eneste teknikumingeniør, der var værdig til at komme gennem nåleøjet. Man har det indtryk, at det hos statsbanerne er civilingeniører, som skal udtale sig om ansøgers kvalifikationer, og at de under alle omstændigheder ser på eksamensgraden i stedet for evnen til at udfylde stillingen. Jeg vil håbe, der må ske en ændring på dette punkt i den kommende tid.

Spørgsmålet om visse lokomotivføreres normering er af en meget kedelig art. Det er en kendsgerning, at lokomotivmændene på et givet tidspunkt opnåede overenskomst med styrelsen om oprykning af 90 i den gamle 7. lønningssklasse. Det er ligeledes en kendsgerning, at denne aftale opnåedes for sent, nemlig efter at der var afsluttet en almindelig overenskomst, og endvidere at statsbanernes tilsagn kun blev givet under forudsætning af, at ordningen ikke i øvrigt medførte konsekvenser. Fra anden side blev det gjort gældende, at en sådan oprykning ville have konsekvenser, måske dog kun for et vist antal af de 90 nye